

Vendula Harmáčková - OSUD

V roce 1815 byl slavný Napoleon Bonaparte poražen v bitvě u Waterloo a odvezen do vyhnanství na ostrov Svatá Helena, kde se odehrává náš příběh.

Napoleon trávil ve vyhnanství mnoho času ve své vile Longwood, ale říká se, že také rád chodil na procházky. Občas také vyjížděl na koni. Jednou však vyjel bez ohlášení a nikdo nevěděl, kam jel. Ocítl se u nějakého starého panství, které vypadalo smutně a opuštěně. Slezl z koně poměrně nemotorně a vydal se brankou dovnitř.

Před domem se nacházela malá zahrada, která byla na rozdíl od panství krásně udržovaná. Všude rozmanité druhy květin, které si člověk dokáže představit. Nádhera. Napoleon přemýšlel, který blázen by se staral o zahradu, když dům vypadal opuštěně a zanedbaně.

Rozhodl se, že se podívá do domu. Když však překročil práh, uviděl něco, co nečekal. Bylo to velice krásné panství. Prošel halou až do malého salonku a marně hledal stopy po lidech, kteří by tu žili. Procházel tedy z pokojů do pokojů a všiml si uměleckých obrazů. Vracel se pomalu zpět do haly, když jeho pozornost upoutala dvířka vedoucí do salonku.

V salónu žádné obrazy, žádné květiny ani výzdoba. Napoleonův pohled upoutala malá knížečka ležící na stolku. Na deskách knížky stálo: 'Napoleon I. Bonaparte'. Zamrazilo ho. Poprvé v životě ucítil strach. Co když se za tou malou knížečkou skrývá plán, jak ho sprovodit ze světa?

Mrskl knihou do kouta, až to srazilo polici plnou knížek s různými názvy jako 'Zasvěcení', 'Modlitby', 'Osudy' nebo třeba 'Slavkovské panství'. Ta poslední ho zaujala. Vzal znovu do rukou knihu se svým jménem. Na titulní straně bylo napsáno: 'Armáda beranů, kterou vede lev, je silnější než armáda lvů, kterou vede beran'. Jeho slova. Nedokázal knihu zavřít, musel číst dál. V knize bylo všechno. Od jeho narození, rodinu, bitvy, prohry i vítězství, vše. Zbývala poslední stránka. Byla prázdná s nadpisem Smrt. Nebál se, věděl, že každý jednou zemře. Byl to jeho životopis, který však psal někdo jiný.

Ten neznámý životopisec ho musel celým životem provázet, aniž by o tom věděl. Protože data a roky byly tak přesné, že bylo skoro nemožné uvěřit, že to psal někdo jiný než Napoleon sám. Pak do ruky vzal i tu druhou knihu. Slavkovský zámek. Tato kniha ho zaujala ze všech nejvíce právě proto, že zde ve Slavkově zvítězil.

Byla to bitva, kde jeho válečná strategie překonala panovníky a zapsala se do historie. Rok 1805 byl pro něj tedy velice významný. Pak tu ale našel něco, co ho zaujalo ještě více než bitva tří císařů. Byla to malá obálka s určením pro nějakého generála Rodwoola. Napoleon to jméno dlouho neslyšel. Otevřel obálku a začal číst: „Milý pane Rodwoole, posílám Vám dopis, který je jen pro vaše oči, tak ho prosím schraňte opatrně. Zaslýchla jsem, že po Napoleonově vítězství tady u Slavkova jste o sobě nezanechal žádnou zmínku. Obáváte se snad něčeho? Myslíte, že Bonaparte chystá další bitvu? Ráda bych Vás zase viděla, příteli. S pozdravem Elisabeth Dardleyová, 28. prosince 1805.“

Napoleon dopis vložil zpět do obálky, ale byl velice neklidný. Kdo je Elisabeth Dardleyová?

Napoleon vzal obě knížky a vykročil ze salónku. Prošel halou a zavřel za sebou vstupní dveře. Usadil se na lavičce před domem a četl dál. Při čtení ho však vyrušilo zavržení branky a Napoleon okamžitě zvedl zrak. Stál tam malý muž v překrásném obleku a vysokým kloboukem. „Rodwool, těší mě, pane Bonaparte.“ Rodwool? Pan Rodwool? Toho člověka už někde viděl. Matně vzpomínal, a pak už věděl.

To byl ten neznámý muž, který mi tehdy v noci ve Slavkově vypověděl můj osud.

„Známe se?“ zeptal se Napoleon s vážným výrazem. „Já vás velice dobře, pane Bonaparte, a vy byste si mne také mohl pamatovat z té noci ve Slavkově.“ odpověděl zdvořile generál. „No jistě, pane Rodwoole, vy jste ještě naživu?“ řekl Napoleon. „Ano je to tak. Jsem stále živ a jak vidíte, stále zdrav.“ zasmál se Rodwool. „A co vůbec děláte na mém panství? Hledáte něco konkrétního?“ „Ne. Jen jsem se toulal po přírodě a nohy mého koně mne zavedly až sem. A taky jsem byl ve vašem domě. Je překrásný. No, a zaujaly mne tyto dvě knihy.“ řekl Napoleon. „To jsem si mohl myslet! Četl jste i dopis od slečny Dardleyové?“ zeptal se Rodwool. „Vím, že je to ode mne hanebné, ale ano, četl.“ přiznal Bonaparte a snažil se, aby jeho hlas zněl opravdu upřímně.

„To jste neměl, byl soukromý, ale vy jste byl prostě jako vždy zvědavý, že? Sleduji vás od malička, pane Bonaparte. Byl jsem po celý život s vámi, aniž byste cokoliv tušil. A ptáte se proč? Jediné, co mi kdosi neznámý sdělil, bylo toto: 'Sleduj ho a snaž se, aby to nevěděl, jen tak ho ochráníš.' A tak jsem s vámi žil celý život. Býval jsem v přestrojení, zapisoval si vaše citáty, vaše slova, která mají, měly a budou mít velký význam.“ dokončil Rodwool a vypadal dost unaveně a taky vyděšeně. „Nechci vám ublížit, pane, jednou jsem vám to říct musel. Ale nejsem to jen já, kdo vás sleduje na každém kroku. Buďte opatrný!“

Napoleon se v tuto chvíli zvedl z lavičky a vykročil směrem k Rodwoolovi. „Mně nikdo neublíží. Nebojím se ani nějakého hloupého špeha!“ A odešel. Vrátil se do své vily. Všichni už tam čekali. Vyděšení a zoufalí. Uklidnil je. Dlouho po tom však přemýšlel o Rodwoolových slovech.

Uběhlo pár let a Napoleona dohnala nemoc. Byl otupělý, trpěl zimnicí, omdlával a stal se z něj jen chodící stín. V posledních dnech jeho života ho přijel navštívit sám Rodwool. „Pane, jsem rád, že právě já jsem mohl psát váš osud do řádků a věřte, že váš posmrtný život bude ráj.“ řekl Rodwool. „Jen mi slibte jedno. Nenechávejte se pohřbít tady na ostrově. Jinak váš osud nabere jiné obrátky a věřte, že vím, o čem mluvím.“ Odešel.

Napoleon zemřel. V jeho závěti stálo: „Za jakoukoliv cenu chci být pohřben právě na tomto ostrově, na tom trvám!“ A tak se také stalo.

Rodwool měl pravdu. Po smrti už Bonaparte nenašel nikdy klid. Jeho duch se vrátil na místa Bitvy tří císařů. Do slavkovského zámku, kde zřejmě putuje až do dnešních dní a marně hledá vysvobození z tohoto prokletí.

A ptáte se proč? Napoleon Bonaparte byl velice významná osobnost a stejně tak významnou se stala i jeho bitva u Slavkova. Jeho vítězství vyžádalo mnoho lidských životů, a proto musel přinést oběť i on sám. Chodí tu po chodbách a chrání slavkovský zámek před vším zlým, které by mohlo zámku uškodit.